

If you can imagine it, you can achieve it.
If you can dream it, you can become it.

ถ้าคุณจินตนาการถึงมันได้... คุณก็จะเข้าถึงมัน
ถ้าคุณวาดฝันถึงมันได้... คุณก็จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของมัน

- William Arthur Ward -

Please welcome to...

'Another Side of Fairy Tale'

Part : Evil Queen
From : Snow White and the Seven Dwarfs

บทนำ
Once Upon a Time

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว...

ยังมีเจ้าหญิงน้อยผู้แสนงดงามนามว่า 'สโนว์ไวท์' เธออยู่ภายใต้การดูแลของราชินีโฉมงามผู้เป็นแม่เลี้ยง แต่นางหวาดกลัวว่าสักวันสโนว์ไวท์จะเลอโฉมยิ่งกว่า จึงสั่งให้สโนว์ไวท์ใส่ชุดมอซอ คอยแต่ขัดถูทำความสะอาดปราสาทเท่านั้น

ราชินีผู้ลุ่มหลงในความงามของตนเองมีกระจกวิเศษคู่ใจบานหนึ่งในทุกๆ วันนางจะเฝ้าถามมันว่า 'กระจกวิเศษบอกข้าเถิด ใครคือผู้งามเลิศในปฐพี' และกระจกวิเศษก็จะให้คำตอบว่า 'ท่านคือผู้ที่งดงามที่สุดในปฐพี' ตลอดมา

กระทั่งวันหนึ่ง... เมื่อราชินีเอย่ถามกระจกวิเศษด้วยคำถามเดิมครั้งนี้มันกลับตอบว่า 'สโนว์ไวท์คือผู้งามเลิศเสียยิ่งกว่าใครในปฐพี' ราชินีแสนแค้นใจในคำตอบนั้น นางจึงคิดที่จะกำจัดสโนว์ไวท์ออกไปให้พ้นทาง โดยว่าจ้างนายพรานให้หลอกสโนว์ไวท์เข้าไปฆ่าในป่าแล้วผ่าเอาหัวใจเธอ

๑

10

ใส่กล่องมาแสดงเป็นหลักฐาน

แต่ที่ว่า... นายพรานหาได้กล้าทำเช่นนั้นไม่ เขากลับปล่อยให้
สโนว์ไวท์หนีรอดไปพร้อมคำเตือนที่ว่าราชินีปองร้ายเธอ ก่อนจะฝ่าเอา
หัวใจหมูใส่ลงกล่องแล้วนำไปถวายราชินีใจร้ายแทน

ทางฝ่ายสโนว์ไวท์ที่หนีเข้าป่าไปได้พบกับบ้านของคนแคระทั้งเจ็ด
เธอก็จึงพักอยู่ที่นั่นเพื่อหลบภัยจากราชินีใจร้าย

หลังจากรู้ว่าตัวเองถูกหลอก ราชินีตัดสินใจว่าจะลงมือด้วยตนเอง
นางร้ายมนตร์มายาแปลงกายตนเองเป็นหญิงชราน่ากลัว จากนั้นก็นำ
แอปเปิ้ลอาบยาพิษที่มีฤทธิ์ให้หลับไหลดูจซีพวยไปหลอกล่อให้สโนว์ไวท์
ลิ้มลองในวันที่เหลือคนแคระไม่อยู่บ้าน สโนว์ไวท์ผู้แสนซื่อหลงกลกัด
แอปเปิ้ลอาบยาพิษผลนั้นเข้าไป... ก่อนจะหลับไหลไปตลอดกาล

คนแคระทั้งเจ็ดกลับมาพบเธอเมื่อสาย พวกเขาจึงออกไปล่าราชินี
ใจร้ายจนนางพลัดตกเหวตาย จากนั้นก็กลับมาสร้างโรงแกวอันสวยงามขึ้น
แล้วนำร่างของสโนว์ไวท์ที่เหมือนแค่หลับไหลอยู่ใส่ไว้ในนั้น

ต่อมาได้มีเจ้าชายรูปงามเดินทางเข้ามาในป่าใหญ่ และพบเจอบ้าน
ของคนแคระทั้งเจ็ด ทำให้เขาได้พบกับร่างของสโนว์ไวท์และบรรจงจูมพิต
ลงที่ริมฝีปากสีเดียวกับกลีบกุหลาบ... ปาฏิหาริย์ของจูมพิตแห่งรักแท้พลัน
บังเกิด เมื่อสโนว์ไวท์ฟื้นขึ้นจากคำสาป

เจ้าชายพาเธอกลับไปยังปราสาทของเขา... แล้วทั้งสองก็ได้อยู่ด้วย
กันอย่างมีความสุขตลอดกาล...

ฮิม... นั่นคือเนื้อเรื่องของเทพนิยายเรื่องหนึ่ง

ที่ว่า... ถ้าวางมอง 'อีกด้านหนึ่งของเทพนิยาย' ละ...?

]

The Beginning

"Magic mirror on the wall, who is the fairest one of all?"

(กระจกวิเศษบอกข้าเถิด ใครคือผู้งามเลิศในปฐพี)"

น้ำเสียงต่ำขุ่นผ่นเอื่อยออกมาจากริมฝีปากอิมแต่้มสีแดงสดบนใบหน้าคมสวย ขณะที่ปลายนิ้วเรียวยาวซึ่งเล็บถูกแต่งแต้มด้วยสีแดงสดเช่นกัน ลูบไล้ไปตามพื้นเรียบเงาของกระจกซึ่งส่องสะท้อนให้เห็นใบหน้าของคนสองคนภายในนั้น

เงาแรกคือเงาของ 'เจนิส คาร์ดิแลค' นางแบบระดับท็อปของประเทศที่ไม่ว่าใครได้ยื่นชื่อก็ย่อมเอ่ยถึงความงดงามที่เกินจะต้านทานของเธอ ด้วยภาพลักษณ์ของหญิงสาวหุ่นเพอร์เฟกต์ได้รูป ผิวขาวสุขภาพดีที่ไม่ได้ซีดจางเกินไปรับกับเส้นผมสีน้ำตาลเข้มเกือบดำยาวสลวยเป็นลอนอ่อนๆ ตามธรรมชาติที่ทิ้งตัวลงมาเคลือบมันแวววาวตามคอสีเฮเซลนัทได้แพขนตาหนายาววงอเนกเต็มไปดด้วยอานุภาพดึงดูด รวมทั้งริมฝีปากได้รูปที่เสริมให้ใบหน้าเรียวนั้นยิ่งสวยเชือกี่แบบไม่ต้องอาศัยการเติมแต่ง

ถัดจากเงาของเธอก็คือเงาของชายหนุ่มชาวอิตาลีผู้มีใบหน้าหล่อเหลาราวกับเทพบุตรที่กำลังคลี่ยิ้มกว้างพร้อมเอ่ยตอบคำถามของเธอผ่านบานกระจก

"You are the fairest one of all, my queen."

เขาก้าวเข้ามาโอบกอดเธอเพียงหลวมๆ จากทางด้านหลัง ก่อนจะขยับริมฝีปากกระซิบถ้อยคำหวานที่ข้างหู

"ในโลกนี้... จะมีใครสวยกว่าคนรักของผมไปได้อีกล่ะ จริงมั๊ยเจนิสที่รัก~"

คำพูดเข้าหูเรียกรอยยิ้มพึงใจบางๆ จากผู้ฟัง ก่อนที่เธอจะหันกลับไปหาผู้ที่มีตัวตนจริงๆ

เออละ... ก่อนจะให้เรื่องมันยืดไปกว่านี้ พุดกันตรงๆ เลยแล้วกันว่าเงาที่เลอโฉมเงานั้นนะ... ก็คือเงาของตัวเอง ♥

เปล่า... ฉันไม่ได้หลงตัวเองหรอกนะ... แค่พูดความจริงก็เท่านั้น ☺
"ให้มันจริงเถอะ" ฉันเอ่ยพร้อมยกนิ้วแตะริมฝีปากเชือกี่ของมิลเลอร่าเบาๆ

"จริงอย่างที่พูด ผมไม่มีทางเห็นใครสวยกว่าคุณไปได้แน่ๆ ที่รัก"

"หึ ก็ลองดูสิ... ถ้าวันไหนคุณเห็นใครสวดยกตัวฉันขึ้นมา เราได้เห็นดีกันแน่" ฉันขู่เบาๆ พร้อมกับคลี่ยิ้ม...

1-2

รอยยิ้มที่ใครๆ ต่างขนานนามให้ว่า 'รอยยิ้มเจนิส' 'ไม่มีใครระบุชัดเจนว่ามันหมายความว่ายังไงกันแน่ ทุกคนในวงการหรือคนที่เคยเห็นอิทธิฤทธิ์ของมันต่างรู้แค่ว่ารอยยิ้มแบบนี้มีเพียงแค่ฉันคนเดียวที่ยิ้มได้ และอานุภาพของมันก็ร้ายแรงต่อหัวใจคนมองเป็นอย่างมากเสียด้วย

"ว่าแต่เย็นนี้มีงานรีเปล่าเจนิส ผมอยากพาคุณไปดินเนอร์ที่ร้านใหม่ด้วยกันใจจะขาดแล้วนะ" น้ำเสียงทุ้มต่ำแสนเซ็กซี่เสมอแบบหนุ่มอิตาลีของมิลเลอร์กระซิบเบาๆ เข้าที่ข้างหูของฉัน มันชวนให้รู้สึกดีหรือหอนะ แม้ว่าฉันจะแอบคิดว่าในบางครั้งมันก็ชวนให้รู้สึกเลี่ยนพอดูเหมือนกัน

แหม จะว่าไปแล้ว... นอกจากรูปร่างแข็งแรงเต็มไปด้วยกล้ามเนื้ออย่างที่น่ายแบบแนวหน้าควรมี กับใบหน้าคมคายเหมือนเทพบุตรตามรูปปั้นกรีก ก็มีน้ำเสียงทุ้มๆ เซ็กซี่ที่ขยับหยอดคำหวานข้างหูนี้แหละที่ทำให้ฉันหลงใหลในความเป็นหนุ่มอิตาลีในสายเสื้อเดาเสมอ

และแน่นอน... ผู้ชายนำหลงใหลที่ว่าคนนี้แหละ แฟนตัวจริงเสียงจริงของฉันเอง

"ตกลงคุณว่างรีเปล่าที่รัก" มิลเลอร์เอ่ยถามเบาๆ อีกหน

"ว่างสิ ถ่ายแบบเซ็ทนี้เสร็จ ฉันก็ไม่มีคิวต้องทำอะไรต่อ"

"ดีมาก ผมจะได้โทรไปคอนเฟิร์มกับทางร้านอาหาร ว่าแต่... คุณจะใส่ชุดสีอะไรไปละเจนิสที่รัก"

"ฉันไม่มีเวลากลับไปเปลี่ยนหรือหอนะมิลเลอร์ กว่าจะงานจะเสร็จก็เกือบทุ่มหนึ่งแล้ว ถ้ากลับไปเปลี่ยนอีกคงได้หิวตายก่อนแน่"

"งั้นก็ไม่ต้องกลับสิ" มิลเลอร์กระซิบเบาๆ ก่อนจะฝังริมฝีปากเขาที่แก้มฉัน "เดี๋ยวผมพาคุณไปแวะร้านเสื้อผ้าก่อนก็ได้"

อา... จูบแก้มนั่นหรือ ฉันก็ชอบนะ เพียงแต่... ฉันไม่ค่อยอยากให้ใบหน้าเป็นอะไรต่อมิอะไรจากริมฝีปากเขาแล้วต้องโปะเมกอัพทับ มันทำให้เกิดผิวได้ง่าย ความจริงเขาเองก็เป็นนายแบบแท้ๆ น่าจะรู้ว่าเวลาถ่ายแบบอยู่มันต้องโปะเมกอัพทั้งวันนะ -*-

"ไม่ต้องหรอก" ฉันเอ่ยพร้อมกับแก้มือของมิลเลอร์ออกจากเอวก่อน
จะคลี่ยิ้ม "ฉันว่าวันนี้ฉันสวยพอ... ไม่สิ... จะวันไหนฉันก็สวยพอทั้งนั้นแหละ"

"นั่นสินะ งั้นก็ตามใจคุณจ้ะ" เขาพยักหน้ารับก่อนจะโน้มหน้าลง
มาจูบแก้มฉันอีกครั้ง แต่คราวนี้ฉันรู้ँเขาเอาไว้ได้ทันด้วยการดันแผงอกที่
เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อนั้น

"อย่ามิลเลอร์ ฉันไม่อยากโปะเมกอัพเพิ่มอีก"

ฉันรู้ว่ามันทำให้เขาขำใจนิดหน่อย สังเกตได้จากอาการชะงักไปก่อน
จะถอนหายใจพรีดแล้วพยักหน้ารับเบาๆ ของเขา

"ก็ได้ที่รัก ถ้าอย่างนั้นเจอกันตอนค่ำ ผมจะมารับคุณที่นี่"

"...มีงานถ่ายแบบที่อื่นหรอก"

"เปล่าจ้ะที่รัก แต่คิดว่าจะไปเข้าพิตเนสหน่อยนะ"

"ก็ได้" ฉันพยักหน้ารับก่อนจะยื่นหน้าขึ้นไปจุมพิตเบาๆ ที่ริมฝีปาก
เปี่ยมเสน่ห์ของเขา ถ้าเป็นแค่ที่ปากเต็มป่อยๆ คงไม่มีปัญหาอะไรมากนัก
อย่างน้อย... สิวก็ไม่เคยขึ้นที่ปาก "เอาไว้เจอกันตอนค่ำ"

แกรก... ประตูห้องแต่งตัวส่วนตัวของฉันถูกเปิดออกในจังหวะที่ฉัน
ถอนริมฝีปากออกจากมิลเลอร์พอดี

พีมอลลี่ เอเจนซีที่คอยดูแลงานให้ฉันยื่นหน้าเข้ามาทำตาโตแก้มแดง
ระเรื่อ ก่อนจะเอามือเกาหัวแก้มฉัน

"อ่า โทษที พี่ไม่คิดว่ากำลังสวีตกันอยู่ =O=//"

"เคาะประตูก่อนก็ตื่นพีมอลลี่ -*-" ฉันจ้ปากบ่นเบาๆ อย่างไม่
ค่อยพอใจนัก

"แหม ก็พี่ไม่เจอเจนิสในสตูดิโอเนี่ยา พอดีนี่ขึ้นมาได้ว่าอาจจะอยู่
ที่นี่ แต่ลืมคิดเรื่องฉากสวีตไปนิด" พีมอลลี่อ้างเนียนๆ "เจนิสหะะ ไม้รีบ
กลับเข้าสตูดิโอ เดียวคนอื่นก็รอกันแยหรอก"

"...รู้ँแล้วนา เลตแค่ไม่ถึงห้านาที่เนี่ยนะ" ฉันเอ่ยอย่างหงุดหงิด
หลังจากก้มมองนาฬิกาข้อมือ จากนั้นก็ผละออกจากอ้อมแขนของมิลเลอร์
โดยไม่ลืมกระซิบบอกว่า 'เจอกันตอนค่ำ' ทั้งทำก่อนจะเดินออกไปจากห้อง
เฮอะ... เลตแค่ไม่ถึงห้านาที่ก็ไม่ได้ทำให้ตายกันหมดทั้งกองถ่าย

1๒

สักหน่อย ☹

"อ้อ จริงสิ" ระหว่างเดินกลับไปที่สตูดิโอ พีมอลลี่ที่เร่งฝีเท้าเดินตาม
ฉันมาติดๆ ก็เอ่ยอะไรบางอย่างที่ฉันไม่ค่อยชอบฟังสักเท่าไร "เมื่อกี้ตอนที่
ที่เข้าไปในสตูดิโอ เห็นว่ามีคนใหม่มานะแนะนำตัวด้วยนะ"

"คนใหม่?" ฉันทวนคำโดยไม่หยุดฝีเท้า "หมายถึงนางแบบใหม่
หรือ"

"อืม เห็นว่าเป็นลูกครึ่งญี่ปุ่นนะ"

"...แล้วดูดีแค่ไหนล่ะ"

"หา? เอ่อ... ก็..." แทนที่จะตอบคำถามฉันเร็วๆ พีมอลลี่กลับทำท่า
อึกอ๊กเหมือนลำบากใจที่จะตอบ

และท่าทางแบบนั้น... บอกตรงๆ ว่าฉันโคตรจะไม่พอใจ

"อึกอ๊กอะไรกันพีมอลลี่ แค่ถามว่าเด็กใหม่อะไรนั่นดูดีแค่ไหนก็เท่านั้น
เอง -*- " ฉันถามย้ำเสียงเข้มอีกหน แต่นั่นยิ่งทำให้พีมอลลี่ทำหน้ามีพิรุณ
มากยิ่งขึ้น

"เด็กคนนั้น... เอ่อ..."

ไม่ใช่พีมอลลี่ไม่รู้ว่าคุณไม่ชอบการตอบคำถามแบบอึกอ๊ก... แต่เป็น
เพราะพีมอลลี่รู้ดีต่างหากล่ะว่าควรพูดหรือไม่ควรพูดเรื่องอะไร

"ให้ตายเหอะพีมอลลี่ ข้างมันเถอะ ไม่ต้องบอกแล้ว" ฉันโบกมือตัด
บทก่อนอารมณ์จะเสียจนปริ๊ดแตกไม่เข้าท่า ยิ่งเงยงายคำตอบนั้นฉันก็ต้อง
ได้รู้เองอยู่ดีหลังจากที่กลับเข้าไปในสตูดิโอ

ฮู้ว... อย่าเครียดไปนะเจนิส ผ่อนคลายอารมณ์เข้าไว้ อย่างน้อยมัน
จะได้ไม่ส่งผลกระทบต่องานถ่ายแบบที่กำลังจะเริ่มต่อไป ฉันพยายามสะกดตัวเอง
แบบนั้น ทว่า... เสียงจากสตูดิโอสองคนที่เพิ่งเดินสวนไปกลับทำให้ฉันหูฟัง
ขึ้นอีกหน

"นี่ๆ เห็นนางแบบใหม่นั้นรีเปล่า"

"อ้อ น่ารักเนอะ ปากแดง ผิวขาวจ๊ะจะเลยอะ!"

...อะไรนะ =_=?

"สวยเนอะ เห็นแล้วแบบรัศมีดาวเด่นในอนาคตประกายมาเชียว"

เสียงเสวนานำรำคาญหูยังคงดังต่อเนื่อง จนกระทั่งเจ้าของเสียงพวกนั้นเดินเลี้ยวมุมหายไปจากกระยะการได้ยินของฉัน ทว่าผลกระทบกำลังจะตกเป็นของคนที่ชั่วตัวฉันแทน

"ฉันเปลี่ยนใจละ..." ฉันเอ่ยเสียงเรียบพร้อมกับปรายดวงตาคมกริบกลับไปยังพีมอลลี่ "ตอบมาตรงๆ ดีกว่าพีมอลลี่... ยัยเด็กใหม่มันดูดีแค่ไหนกันแน่"

"เอ่อ... พี่ว่า... ก็ดีนะ..." พีมอลลี่คลี่ยิ้มแหะๆ

"เอาให้แน่" ฉันขู่ว่า "คำว่า 'ก็ดี' กับ 'ดี' ความหมายมันต่างกันนะ *- -"

"แหม... เจนิส... มันก็..."

"ซี ช่างเหอะ!" ฉันสะบัดหน้าใส่พีมอลลี่อย่างรำคาญใจน้อยๆ ก่อนจะเลิกแค่นเอาความ ยิ่งงะฉันก็พอใจในการทำงานของเธอ และมันคงไม่ดีถ้าฉันมีเรื่องทะเลาะกับพีมอลลี่จนเธอขอลาออก เอเจนิสซีตี้ ที่ตั้งใจทำงานอย่างพีมอลลี่ก็หาได้ยากซะด้วย

ฉันเดินเร่งเท้าไปจนถึงประตูทางเข้าสตูดิโอ สัมผัสได้ถึงเสียงพูดคุยสนุกสนานอย่างออกรสที่เล็ดลอดออกมาจากบานประตูที่ปิดไม่สนิทดี ทั้งที่ตอนแรกฉันนึกว่าพวกเขาจะบ่นกันระงมเรื่องฉันมาซ้ำ แต่นี่กลับกลายเป็นเสียงหัวเราะคิกคัก... น่าประหลาดชะมัด

ฉันเปิดประตูสตูดิโอเข้าไปด้านใน สบตากับช่างภาพประจำเซตที่บังเอิญนั่งหันหน้าออกมาทางประตูพอดี เขาเลยก้มมือยกๆ ให้ฉันเข้าไปหา โดยที่คนอื่นๆ ก็ยังพูดคุยและหัวเราะคิกคักกันไม่เลิก

"...มีอะไรน่าสนใจนั่นหรือคะ" ฉันเอ่ยถามพวกสต๊าฟไปด้วยน้ำเสียงที่มีร่องรอยความไม่พอใจแอบแฝงจางๆ

...แต่ดูเหมือนมันจะไม่ใช่ประเด็นที่ใครสนใจเท่าไรไร วัดเอาได้จาก การที่สต๊าฟคนหนึ่งเรียกฉันให้เข้าไปใกล้ก่อนจะผายมือไปยังใครบางคนที่ยืนคลี่ยิ้มรออยู่

"รู้จักกันไว้ชะเจนิส นี่คาเนซิมะ ยูกิ แล้วก็... ยูกิ นี่เจนิส นางแบบคนดังของเรา~"

ฉันมองตามมือของสต๊าฟคนนั้นไปยังใครบางคนที่ยืนอยู่ตรงหน้า...

คำว่า 'เด็กใหม่' โผล่ขึ้นมาภายในหัว ก่อนที่คำว่า 'ดูดี... เกินกว่าควร
จะเป็น' จะตามมาติดๆ

18

'ัยเด็กใหม่' ตรงหน้าคือผู้หญิงที่น่าจะอ่อนกว่าฉันสักสองถึงสามปี
สูงราวๆ ร้อยเจ็ดสิบ ผมสั้นประป่าสีดำสนิท ตัดกันดีกับผิวขาวจืดจาง
เหมือนสำลีหรือหิมะ ดวงตากลมโต ขนตายาวงอน ปากแดงสดเหมือน
กลีบกุหลาบ แล้วยัง... เสื้อตัวเล็กสีอ่อนที่ใส่อยู่พอดีตัวเกินไปจนทำให้เห็น
เอวคอดกั๊กกับหน้าอกหน้าใจที่ดูยังไงก็ใหญ่เกินตัวเด่นชัด

ให้ตาย... คนหรือตุ๊กตาบาร์บี้ละ ฉันว่าเอวยัยนี่เล็กเกินมนุษย์แล้ว
นะ โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับไซส์ของหน้าอกนะ

เฮอะ ศัลยกรรมแหงๆ =_=!

"สวัสดีค่ะพี่เจนิส ยูกิค่ะ ขอฝากตัวด้วยนะคะ"

ัยเด็กใหม่แยมยิ้มหวานหยดย้อยสุดๆ ให้กับฉันตอนแนะนำตัว
พร้อมกับโค้งหัวให้อย่างนอบน้อมราวกับคนได้รางวัลมารยาทดีมาสิบปีซ้อน

เฮอะ... ก็เอาเถอะ ถ้ายังไม่ได้สร้างปัญหา ก็ถือว่าไม่ใช่ตัวปัญหา
ของฉันละนะ

"ฉันเจนิส" ฉันแนะนำตัวกลับไปสั้นๆ

"ค่ะ ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ! ยูกินะใฝ่ฝันอยากทำงานกับมืออาชีพอย่าง
พี่เจนิสมาโดยตลอดเลยนะคะ พี่เจนิสนะสวยมากเลยนะคะ เพื่อนๆ ยูกิ
พูดถึงพี่เจนิสตลอดเลย~"

...อะ งั้นหรือ

"จริงสิ ชื่อของยูกินี่แปลว่าอะไรงั้นหรือ" สตาฟพี่ชายคนหนึ่งเอ่ย
ถามัยเด็กใหม่อย่างสนใจ แต่ฉันว่า... ใ้ที่ตึงดูใจว่าชื่อน่าจะเป็นนม
ยัยนี่มากกว่าละมัง

"อ้อ ยูกิภาษาญี่ปุ่นแปลว่าหิมะค่ะ"

"หิมะงั้นหรือ... ว้าว... แบบนี้ก็เหมือนสโนว์ไวท์ทำนองนั้นสินะ"

"...แหม ปานนั้นเลยหรือคะ~"

"โอ้ววว สมตัวเลยนะเนี่ยวามั้ย ฮ่าๆ"

เดี๋ยวนะ... นี่จะเมาให้เพลิกันเกินไปหรือเปล่า -_-^^

"ไม่หรือคะ จะให้เกียรติเกินไปแล้ว สโนว์ไวท์อะไรกัน ยูก็ไม่เหมาะหรือคะ"

"แหม ทำไมจะไม่เหมาะกัน" สเตาฟฟ์หญิงอีกคนแสดงความเห็นบ้าง "อะไรบ้างนะ... ผิวขาวดุจหิมะ ปากแดงดุจกลีบกุหลาบ และผมสีดำดุจเส้นไหม..."

"ชมกันเกินไปแล้วค่ะ"

บทสนทนาสนุกสนานดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง... โดยที่ทุกคนดูเหมือนจะลืมอะไรไปสักอย่าง และสักอย่างที่ว่านั้นก็คือ 'เจนิส คาร์ดิแลค' คนนี้ไงล่ะ

"อะแฮ่ม!" ฉันทระแอมเสียงดังลั่น และนั่นก็ทำให้เสียงพูดคุ้ยครึกครื้นรอบทิศเงียบกริบทันที ทุกสายตาดำจ้องมายังฉันอีกหน... ไม่ใช่เด็กนั้นเยี่ยม... สิ่งที่ถูกต้องควรจะเป็นแบบนี้สิ ☹

"ฉันว่า... มันเลยเวลางานมาพอควรแล้ว" ฉันเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นๆ พร้อมกับปรายสายตามองไปทั่วบริเวณ รวมทั้ง... ยัยเด็กที่เข้ามาแย่งซีนนั้น "ฉันไม่อยากให้เรื่องไม่เข้าท่ามาทำให้พวกเราต้องเลิกงานกันช้าหรือคะ"

"อะ... เออ นั่นสินะ เรารีบทำงานกันต่อดีกว่า ^^;" ซ่างภาพที่เอาแต่คุ้ยไปมองนมยัยนั้นไปพยักหน้ารับพร้อมกับคลี่ยิ้มแห้ง จากนั้นก็ตบมือแปะๆ เสียงดังเรียกบรรดาสตาฟฟ์ทั้งหลายที่รายล้อมรอบยัยนั้นให้กลับเข้าประจำที่เพื่อเริ่มงานต่อ ส่วนฉันก็ยืนมองบรรดาสตาฟฟ์ที่ดูงานเมื่อครู่พากันวิ่งกลับเข้าที่เข้าทางหลบรัศมีสายตาดำฉันไปจนหมดอย่างพอใจ

...ก่อนจะเหลือเพียงแค่ 'คนไม่เกี่ยวข้อง' คนเดียว

"เอ่อ ถ้าอย่างนั้น... ยูก็ยังคงต้องขอตัวล่ะนะคะ"

เฮอะ... ดูเหมือนก็พอจะรู้ตัวนี่นะ

"ตามสบาย"

"อะ ตามสบายหรือคะ >_<?"

"..."

"นี่แปลว่าพี่เจนิสอนุญาตให้ยูกืออยู่ดูงานได้หรือคะ ใจดีจังเลย"

หา? เดียวก่อน... ฉันพูดแบบนั้นหรือ ยัยเด็กนี่โลดซื้อหรือแก้งัง

นะ นันมันคำไล้ไม่ใช่คำเชิญสักหน่อย?

"ฉันไม่ได้..." ฉันกำลังจะเอ่ยต่อ แก้วไขความเข้าใจผิด หรืออะไรก็ช่าง...

18

"ขอบคุณนะคะพี่เจนิส ยุกิขอตัวไปดูงานก่อนนะคะ~" แต่ยัยเด็กใหม่กลับไม่ฟังฉันพูดให้จบ เธอร้องขอบคุณแล้วก็วิ่งไปหาช่างกล้องกับสต๊าฟอีกสองสามคนที่กลับไปยืนประจำตำแหน่งหน้ากล้องเรียบร้อย

เอาน่าเจนิส... ก็แค่เด็กใหม่อยากมาเรียนรู้งานจากมืออาชีพก็เท่านั้น แต่... เฮอะ ให้มันได้งี้สิน่า!

สโนว์ไวท์นั่นเหอ... ตัวน่ารำคาญนะสิไม่ว่า --^

2

I'm Queen.

"ขอดิฉันแสดงความเห็นอะไรหน่อยได้มั๊ยคะคุณเจนิส"

เสียงของแม่รีแอนเอ่ยขึ้นเบาๆ หลังเลิฟข้าวต้มอุ่นๆ สำหรับมือเช้าวันใหม่ให้แก่ฉันบนโต๊ะอาหารที่ทำจากไม้โอ๊กขัดมันสลักลวดลายขนาดใหญ่ก่อนจะยื่นสบนึ่งในท่ามือประสานไว้ด้านหน้าอย่างนอบน้อม

ฮู้วว... ถ้าฉันเป็นราชินีจริงล่ะก็ แม่รีแอนก็คงเปรียบเสมือนคนรับใช้ที่ซื่อสัตย์สุดๆ ของฉันละมัง

"...ว่ามาสิ"

"ดิฉันไม่ชอบเด็กคนนั้นเลยคะ"

"เด็กคนนั้น?" ฉันทวนคำก่อนจะร้องอ้อในใจพอดีกับที่แม่รีแอนเอ่ยคำตอบ

"เด็กที่ชื่อยูกินั้นยังงี้ละคะ"

"ยูกิ" ชื่อนั้นทำให้ฉันแบ่ปากทันที ตอนแรกก็นึกสงสัยหอกนะว่าแม่รีแอนรู้เรื่องของยัยเด็กใหม่ได้ยังไง แต่ก็นึกขึ้นได้ว่าวันที่ยัยนั้นุ่นวายไม่เลิกนั้น แม่รีแอนแหวะเอาโทรศัพท์มือถือที่ฉันลืมไว้ที่บ้านมาให้ตอนก่อนจะเลิกงาน เธอเลยมีโอกาสดูเจอกับยัยจอมแย่งซีนนั้นหนหนึ่ง

"...ดูเหมือนคุณหนูเองก็ไม่พอใจเชonan?" สีหน้าไม่พอใจของฉันไม่ได้ปิดบัง และมันก็ไม่ได้พ้นสายตาของแมรีแอนผู้ที่คอยดูแลฉันมาเนิ่นนานไปได้

"เฮอะ แน่ละ~" ฉันทำเสียงแข็ง "แค่เห็นหน้าก็หงุดหงิดแล้ว"

"แต่วันนี้คุณหนูต้องทำงานร่วมกับเธอ"

"ซี อย่าพูดเรื่องนั้นเวลากินข้าวได้มั๊ยแมรีแอน มันทำให้ฉันหมดความอยาก ไม่เจริญอาหารอย่างแรงเลยละ ☹"

ฉันถอนหายใจฟืด ไซ้...การต้องทำงานร่วมกับยัยเด็กใหม่นั้นทำให้ฉันอยากจะคลั่งให้ได้ ไม่อยากเชื่อก็ต้องเชื่อว่ายัยนั้นเลื่อนขั้นได้ไวกว่าที่ควรเป็นหลายเท่าตัว ความจริงตอนที่เจอกันครั้งแรก หลังจากยัยเด็กนั้นทำให้ฉันหงุดหงิดลูกตาดลอดการถ่ายแบบจนจบงาน ยัยนั้นก็เข้ามาบอกลาฉันก่อนจะแยกจากกันว่า 'หวังว่าจะมีโอกาสได้ร่วมงานกับพี่เจนิสเร็ววันนะคะ'

แล้วจากแค่ระยะเวลาไม่ถึงหนึ่งเดือนในตอนนั้น... สองอาทิตย์ก่อนที่มอลลี่ก็แจ้งข่าวว่าฉันมีคิวถ่ายแบบขึ้นปกแม็กกาซีนกับยัยเด็กนั้นซึ่งก็คือวันนี้! แกมยังเป็น Famous แม็กกาซีนวัยรุ่นระดับแนวหน้าอีกต่างหาก! ให้อายเหอะ! ยิ่งคิดก็ยิ่งหงุดหงิดเป็นบ้า!

"ความจริง... คุณหนูปฏิเสธไปก็ได้นี้คะ" แมรีแอนเอ่ย "แต่... ดิฉันรู้ว่าคุณหนูไม่ใช่ประเภทชอบถอยหนีปัญหา"

"แน่ละ ยัยเด็กนั้นยังไม่ใช่ปัญหาของฉัน... トラบไตที่ยังอยู่ในที่ที่ควรอยู่นะ" ฉันวางซ้อนลงในจานเบาๆ เป็นเครื่องหมายว่าอ้อมหรือไม่ก็หมดความอยาก "ฉันไปก่อนแล้วกันแมรีแอน"

"ต้องให้ดิฉันไปเป็นเพื่อน..."

"ฉันไม่ใช่เด็กแล้วน้าแมรีแอน" ฉันพูดอย่างชัดเจนน้อยๆ พลางเปิดกระเป๋าสตางค์แล้วหยิบลิปสติกสีแดงกำขึ้นมาทาบางๆ แทนของเก่าที่จางหายไปพร้อมกับบออาหารมือเข้า

"ถ้าอย่างนั้นดูแลตัวเองให้ดีนะคะ" แมรีแอนเอ่ยก่อนจะทิ้งท้ายไว้ด้วยประโยคบอกลาประจำตัวที่มักมีให้ฉันเสมอ "และอย่าลืม... ใจเย็นเข้า"

ไวันะคะ"

"ชิ รูน่าแมรีแอน =_" ฉันพยักหน้ารับ แม้รู้ว่าโอกาสที่จะทำได้ช่างมีน้อยนักก็ตามที่ จากนั้นก็เดินมายังลานจอดรถซึ่งอยู่ห่างจากตัวบ้านพอสมควร

๒๐

วันนี้มีถ่ายแบบกับยัยเด็กไม่ชวนสบอารมณ์นั้น... อย่างน้อยฉันก็ควร จะเลือกรถที่ขับแล้วทำให้อารมณ์ดีสักหน่อย เพราะงั้น... รถยนต์สำหรับวันนี้ก็คือบีเอ็มดับเบิลยูซีรีส์เจ็ดสิบรอนซ์ที่เพิ่งถอยมาได้ไม่นานเท่าไร

แชะ! แชะ!

หือ แล้วเป็นบ้าอะไรนะ ทำไมอยู่ดีๆ มันเกิดทรยศขึ้นมาได้ละ

ฉันพยายามกดปุ่มสตาร์ทเครื่องอีกหลายหน แต่ดูเหมือนไม่ว่าจะทำ ยังไงมันก็สตาร์ทไม่ติดสักที น้ำมันก็ไม่หมด ทุกอย่างก็ดูเรียบร้อยดี เพียงแต่... สตาร์ทไม่ติดก็เท่านั้น เยี่ยม! ถ้าไม่ติดว่ามันคือบีเอ็มที่รักละก็ ฉันจะส่งมันไปโรงงานถลุงเหล็กแน่ --^

สงสัยฉันคงต้องเอารถเข้าศูนย์ฯ แล้วละ ☹ วันนี้ฉันไม่อยากขับรถคันอื่นไปเลย เพราะตั้งใจไว้แล้วว่ายังงี้ก็ต้องบีเอ็มเท่านั้น! จริงสิ มิลเลอร์ก็ขับบีเอ็มพอดีนี่นา ว่าแล้วฉันก็เอื้อมมือไปหยิบเอากระเป๋ามาเปิดหาโทรศัพท์มือถือ จากนั้นก็กดโทรหา มิลเลอร์ทันที

ชิ... ฉันไม่ได้เรื่องมากนะ แต่บางทีเขาอาจจะว่างพอมารับฉันไปส่งที่สตูดิโอก็ได้นะ

ฉันใช้เวลารอสายเพียงไม่ถึงหนึ่งนาที น้ำเสียงทุ้มแสนเซ็กซี่ก็ดังมาตามสาย

(ว่าไงจ๊ะที่รัก?)

"ว่างรีเปล่า มิลเลอร์ ไปส่งฉันที่สตูดิโอหน่อยสิ"

(หือ รถมีปัญหาหรือที่รัก)

"ใช่ มันสตาร์ทไม่ติด"

(คืนไหนจ๊ะ แล้วทำไมมันสตาร์ทไม่ติดล่ะ)

"บีเอ็ม... สตาร์ทไม่ติดก็คือสตาร์ทไม่ติด มิลเลอร์ คนที่จะตอบคำถามนี้ได้ไม่ใช่ฉัน แต่เป็นช่างซ่อมรถต่างหากล่ะ -*"

ให้ตาย... แล้วทำไมเขาต้องถามให้ดูนวยด้วยนะว่ารถฉันมีปัญหาอะไร ถ้ารถฉันปกติดีเขาจะไม่ไปส่งฉันอย่างนั้นสิ

(โอเค เข้าใจแล้วจะที่รัก แต่ตอนนี้ผมไม่ว่างนะสิ คุณขับรถคันอื่นไปได้มั๊ย)

"...ทำงานรีไรง" ฉันจีปากเบาๆ อย่างไม่ค่อยพอใจนัก

(ไม่เชิงจ๊ะ เผลอวันนี้ผมมาเล่นพิตเนตกับเพื่อนแถบชานเมืองนะ ถ้าจะให้ไปรับคุณก็ต้องใช้เวลาไม่นานอยู่นะ)

"เฮอะ งั้นไม่ต้องมาหรอก ฉันขับคันอื่นไปเองก็ได้" ฉันตัดบท

(ไว้จะเลี้ยงข้าวเป็นการขอโทษนะจ๊ะเจนิสที่รัก ว่าแต่... ทำไมไม่น้ำเสียงคุณดูไม่ค่อยแฮปปี้เลยล่ะ)

"ก็คนที่ต้องร่วมงานด้วยนะสิ" ฉันพนมมหายใจพรีดแล้วเดินกลับเข้าไปในบ้านอีกหนเพื่อถามหากุญแจรถคันอื่นจากแม่รีแอน "วันนี้ฉันมีงานถ่ายแบบกับเด็กใหม่"

(เหือ ไซเด็กคนนั้นรีเปล่า ที่ชื่อลูกอะไรไซม์มัย)

"...ทำไมคุณพูดเหมือนรู้จักัยัยเด็กนั้นล่ะ ทั้งๆ ที่ฉันยังไม่เคยเล่าเรื่องัยัยเด็กนั้นให้ฟัง"

(อ้อ... วันนั้นผมได้ยินพวกสต๊าฟฟ์ของคุณคุยกันเรื่องนี้ล่ะจ๊ะ แล้วบังเอิญเห็นเด็กคนนั้นผ่านๆ ไม่แน่ใจว่าไซคนเดียวกับกันรีเปล่า)

"เฮอะ ถ้าคนที่เห็นเป็นผู้หญิงอกใหญ่โตเกินคนก็คงใช่" ฉันตอบประซด

(อ่า คนนั้นเลยล่ะ สวยดีนะ~) มิลเลอร์พูดพร้อมทำเสียงระรีน... ซึ่งขอบอกว่ามันขัดใจฉันสุดๆ -*-

"นี่..."

(เหือ อะไรเหอที่รัก)

"My Magic mirror, who is the fairest one of all?" ฉันเอ่ยถามเสียงเรียบ

(แหม นึกว่าอะไรชะฉีก) มิลเลอร์หัวเราะเบาๆ ราวกับเป็นเรื่องตลกก่อนจะเอ่ยคำหวานตอบท้าย (Of Cause, You are the fairest one of all, my Queen.)

๒-๒

"ให้มันจริงเถอะ" ฉันทลี้ยมเหยียดก่อนจะหัวเราะหึ "ฉันจะวางละ"
(จัน... เย็นนี้ให้ผมไปรับคุณตี๋มัย)

"ไม่ต้องหรอก เดี่ยวฉันให้แม่รีแอนโทรเร่งเรื่องรถให้ ยังไงชะมัน
ก็ต้องเสร็จในวันนี้แล้วก็มาส่งที่สตูดิโอก่อนเลิกงาน แค่นี้ละ เล่นพิตเนส
ให้สนุกละ" ฉันทอบตັตบทแล้วกวาดวางสาย

สุดท้ายฉันก็เลือกขับแลมเบอร์กินีสีแดงออกจากบ้านมาจอดใน
ลานจอดรถของสตูดิโอแทนบีเอ็มที่รัก จากนั้นก็หยิบกระเป๋าเก็บสัมภาระ
อื่นๆ ที่จำเป็นติดตัวก่อนจะก้าวลงจากรถแล้วเดินไปเข้าประตูของสตูดิโอ
ที่อยู่ทางด้านหน้า...

ปรี๋นนน!!

เสียงแตรรถร้องดังลั่นถนน ก่อนที่รถสีขาวคันหนึ่งจะเร่งความเร็ว
แล่นผ่านหน้าฉันไปในระยะฉิวเฉียดและนำกลัวจนฉันผลอเสียหลักตก
จากรองเท้าส้นสูงสามนิ้วที่ใส่อยู่ ทำเอาล้มกันจ้ำม่ำกับพื้นถนนทันที

โธ้ย สะโพกฉัน! ให้ตายเหอะ!?

ฉันพยายามประคองตัวจะลุกขึ้น แต่ดูเหมือนความสูงของรองเท้า
ที่ใส่อยู่จะไม่ค่อยอำนวยความสะดวก ซ้ำตรงสะโพกที่ล้มกระแทกพื้นยังเจ็บแปลบๆ
อีก อยากจะวิ่งตามไปด่าไอ้รถเข่งชายนั่นสักหน่อย แต่แค่ลุกยังไม่ขึ้นเลย
น่าเจ็บใจนัก!

ระหว่างที่ฉันพยายามประคองตัวจะลุกใหม่อีกหน รถคันหนึ่งก็แล่น
มาจอดเทียบอยู่ข้างๆ เสียงดับเครื่องเบาๆ นั้นทำให้ฉันต้องละสายตาจาก
การมองพื้นได้เรื่อยขึ้นไปยังต้นเสียงอย่างสงสัย

...และมันก็คือบีเอ็มสตีต้าขลับ แกมยังเป็นซีรี่ย์เจ็ด (เหมือนรถนำโชค
ที่ฉันเลือกแล้วสำหรับวันนี้!) กระจกด้านคนขับค่อยๆ ลดลงช้าๆ เผยให้
เห็นใบหน้าของผู้ที่นั่งอยู่หลังพวงมาลัย ใบหน้าคมคายของเขาซ่อนดวงตา
เอาไว้วัดด้วยแว่นกันแดดสีดำที่ยิ่งทำให้รูปหน้าที่ได้รูปดีอยู่แล้วดูดียิ่งขึ้น

"เป็นอะไรรีเปล่า" คำถามนั้นถูกส่งมาเบาๆ จนฉันแทบจะไม่ได้ยิน
ไม่ตี... ความจริงแล้วฉันแค่กำลังสงสัยอยู่ต่างหากว่าผู้ชายหน้าตาดี
คนนี้ทำงานที่นี้จริงหรือ แล้วทำไมฉันมาถ่ายแบบที่สตูดิโอแห่งนี้บ่อยครั้ง

แต่กลับไม่คั่นหน้าเขา โดยเฉพาะผมสีดำที่ยาวระต้นคอแล้วผูกรวบครึ่งหัวไว้หลวมๆ แบบนั้น... ดูยังไงก็ไม่เห็นจะคั่น... จะว่าเป็น스타ฟฟ์ เขาก็ดูดีเกินไปหรือเปล่า แถมยังขับบีเอ็มดับเบิลยูซีรีส์เจ็ดเหมือนรถแสนรักของฉันด้วยเนี่ยนะ?

"ลูกโหลม้ย" คำถามนั้นส่งมาอีกหน เมื่อฉันไม่เอ่ยตอบ นายคนขับบีเอ็มแสนสวยนั้นจึงเปิดประตูก้าวลงมาแล้วยื่นมือมาตรงหน้าฉันเหมือนเสนอตัวช่วย

แต่... นี่มันอารมณ์หวังให้ช่วยที่ไหนกัน ยิ่งเห็นยิ่งหงุดหงิดมากกว่าทำไมซีรีส์เจ็ดเหมือนกัน... แต่วันนี้รถฉันกลับสตาร์ทไม่ติดละ โลกไม่ยุติธรรมกับฉัน ☹

"...ไม่ต้อง ฉันลูกโหล" ฉันตอบบัดันทันควันก่อนจะพยายามลุกขึ้นยืนด้วยตัวเองอีกหนจนสำเร็จ แม้ว่า...แปป! ฝ่ามือขวารู้สึกเจ็บกะทันหันจนต้องพลิกมันขึ้นมาดู แล้วพบว่ามันถลอกมีเลือดสีแดงไหลออกมาชิบๆ ซ้ำยังดำเป็นปื้นเพราะซีดิน ให้ตายสิ... ต้องเป็นตอนที่ล้มแล้วแผลเอามือไปยื่นพื้นแน่ แบบนี้มันน่าให้อภัยที่ไหนกัน... ฉันเป็นนางแบบระดับท็อปของประเทศเชียวนะ ถ้าประเทศนี้ขาดฉันไป แม็กกาซีนจึงหมดแผงแน่

- *-

"เห็นทะเบียนรถคันเมื่อกี้รีเปล่า" ฉันถามคนที่คิดว่าเห็นเหตุการณ์โดยไม่ได้หันไปมองด้วยเสียงหงุดหงิด

"..."

"ซี ขับรถแบบนี้มันน่าลากลงมาดำให้เซ็ด แถมยังกล้ามาเฉี่ยวคนอย่างฉันอีกต่างหาก แบบนี้ต้องเรียกค่าเสียหายเอาให้ล้มละลายกันไปข้าง..."

"..."

ไม่มีคำตอบรับใดๆ กลับมาดักคำ...

แล้วพอฉันรู้ว่ากำลังยืนพล่ามอยู่ฝ่ายเดียวปาวๆ เหมือนเป็นคนบ้าไม่สมประกอบก็เลยอดไม่ได้ที่จะหันกลับไปโวยไล่

"นี่! ฉันถามว่าเห็นทะเบียนรถคันเมื่อกี้รีเปล่า ให้ตายเหอะ หูตึงรีไรกัน"

๒๖

๘๒

"หี เป็นอย่างทีใครๆ กล่าวขวัญเลยนะ" น้ำเสียงทุ้มเอ๋ยตอบเป็นครั้งแรกพร้อมรอยยิ้มเหยียดบางๆ บนใบหน้าคมคายนั้น... "เจนิส คาร์ดิแลค"

"...อะไร รู้จักฉันก็ดีแล้วนี่ =_\wedge"

"เฮอะ ผู้หญิงที่คิดว่าตัวเองสวยเหมือนราชินีแค่คนเดียวในโลกก็คือคุณสินะ"

ว่าไงนะ =_$?$

"แต่ผมว่าคุณน่าจะไปทำแผลก่อนนะ" คำพูดของเขาทำให้ฉันก้มลงมองแผลที่มือตัวเอง ชวนให้นึกภูมิโຈินิดๆ ที่มีคนเป็นห่วง แต่เปล่าเลย...

"...ก่อนจะติดเชื้อจนกลายเป็นราชินีมือด้วนนะ ☺"

กระจ่างซัดเลยทันทีว่ามันไม่ใช่ถ้อยคำแสดงความเป็นห่วงอะไรอย่าง ที่ฉันคิด แต่ไ้ผู้ชายคนนี้พยายามกวนอารมณ์ฉันอยู่ต่างหาก!

"ว่าไงนะ ไร่้บ้า!!" ฉันตะโกนด่ากลับไป พยายามจะพุ่งตัวเข้าไปจิกด้วยซ้ำ ถ้าไม่ติดวาระหว่างที่ฉันมัวแต่ซาปลาบเพราะขยับตัวกะทันหันหลังล้มกันที่มตอรถเฉี่ยวนั้น ปล่อยให้ไ้ผู้ชายจอมกวนประสาทนั้นหมุนตัวเดินกลับไปที่รถ ปิดท้ายด้วยการหันมายกคิ้วให้ไ้อย่างผู้ชนะขณะที่กระจกกำลังเลื่อนขึ้นปิดเองซ้ำๆ แล้วขับซีรี่ส์เจ็ดสุดสวยหนีไปดื้อๆ

โธ้ย! ให้ตายเหอะ! ไม่เคยมีใครถือดีกับฉันแบบนี้มาก่อนเลยนะ! อย่าให้ไ้ได้เจออีกเชียว... อย่าเชียว...!!

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)